

Bevrijdingsperiode Hingen van 17 jan. tot 21 jan. 1945 WO II

De St. Joosterweg kreeg het zwaar te verduren.

**De vrijheid werd heroverd boven de hoofden van de bewoners die in
de schuilcellen zaten.**

Vlammenwerper in actie op St. Joosterweg, links de contouren van het transformatorhuisje.

**Hierbij impressies van burgers die deze verschrikkingen
aan den lijve hebben ondervonden.**

In dit gebied, vanaf de bocht St. Joosterweg tot aan de Hingenderstraat, woonden destijds de volgende families en hun huizen zaten propvol evacu es:

Aan de Westzijde:

- a. Transformatorhuisje: De familie Omloo van de Peyerstraat als Evacu 
- b. Ome Pit en Tante Mrie van Kempen.
- c. Familie Frie Giesberts
- d. Familie Graad Verkooyen
- e. Familie Toon Meuwissen

Aan de Oostzijde:

- f. Familie Wullem Beunen
- g. Familie Graadje van Pol
- h. Familie Wullem Meuwissen

St. Joosterweg 20 januari 1945: de echte oorlog op het Hingen

In deze verhalen gaan we zo min mogelijk in op strategische of militaire aspecten maar proberen de menselijke kant van het verschrikkelijke oorlogsgebeuren in dit gebied tot uitdrukking te laten komen.

Het eerste verhaal is samengesteld op basis van de door Har Omloo, Bergstraat 7a te Hingen, verstrekte gegevens.

De familie Omloo, bakkerij aan de Peyerstraat te Echt, gaf gevolg aan het evacuatiebevel van 6 november 1944 waarin opgenomen was dat de bewoners van Echt dienden te evacueren. Uiterlijk **7 november 1944** 's avonds moesten de huizen verlaten zijn.

Aangezien in het evacuatiebevel naderhand de nuancering werd aangebracht dat: het Hingen, de noordzijde van de Houtstraat en de oostzijde van de Rijksweg niet hoefden te evacueren, werd naar het Hingen getogen.

De familie Omloo bestond uit vader, moeder en 5 kinderen van 12 tot 19 jaar. Aangezien honderden evacués naar het Hingen gingen was het vinden van plaats erg moeilijk, soms zelfs onmogelijk. Van de nood werd een deugd gemaakt en men nam de intrek in een transformatorhuisje dat voor de woning van Pit van Kempen op de St. Joosterweg gelegen was. Behalve hun familie namen nog 4 andere mensen daar hun intrek, waaronder de hulp van Kapelaan Goossens en drie leden van familie Barrois.

Noot: Kapelaan E. Goossens was op 29 juni 1944 door de SS opgepakt en is onder gruwelijke omstandigheden overleden in het concentratiekamp Bergen Belsen in maart 1945.

Het gebouwtje had een benedenverdieping waar ook transformators stonden en was met een betonnen dek gescheiden van de zolderverdieping. Dit werd hun onderkomen voor de periode van **7 november 1944 tot 21 januari 1945**. Ondanks wat granaatbeschietingen vanaf de westzijde van het kanaal verliepen de eerste maanden, behoudens de ontberingen die iedereen in die periode kende, naar omstandigheden rustig. Het ontbrak uiteraard aan alle comfort.

Vanaf **17 januari 1945** veranderde de situatie echter in een hel. De Engelsen trokken vanaf de brug over het Julianakanaal Echt binnen. Op het Hingen en speciaal op "De Berg" en de doorgangsweg naar St. Joost nestelde zich een sterke Duitse verdediging met Fallschirmjäger en veel jonge fanatieke Duitse soldaten. Vanaf die datum hebben de mensen in voornoemd gebied voornamelijk in hun schuilplaatsen geleefd. De voedselvoorraad raakte op en de oorlogshandelingen namen hand over hand toe. Dag en nacht waren er over en weer beschietingen van de Duitsers vanuit dit gebied en de Engelsen vanuit Echt. Men was van alle nieuws verstoken en men kon alleen maar hopen op het einde van de verschrikkingen. De Duitsers verschansten zich overal. Ook in de schuilkelders tussen burgers omdat men zich daar veiliger achtten. Het geweld nam in die dagen onheilspellende vormen aan. Vader Omloo had vanuit de bovenverdieping, een stok met daarin een witte kussensloop uit een raam gestoken. Er waren gelukkig geen Duitsers in het transformatorhuisje verschanst. Mensen uit de omgeving hadden dit ook aan de Engelsen kenbaar kunnen maken.

Op 18 en 19 januari 1945 werd de toestand alleen maar dreigender en verwarrender, de ene keer hoorde je Engels praten en een uur later Duits. De nood en de angst werd alleen maar groter en groter. Men verbleef hoofdzakelijk op de benedenverdieping omdat het betonnen dek een redelijke beschutting bood.

Uiteindelijk hebben de Engelsen op zaterdag **20 januari 1945** voor een noodmaatregel gekozen en vlammenwerpers ingezet om de Duitsers uit dit gebied te verdrijven. De schuilplaatsen werden één voor één gezuiverd van Duitsers die zich pas op het laatste moment overgaven of vluchtten.

De oudste dochter van de familie deed op een “stil” moment de deur open voor een meisje Ronda dat naar hun ouderlijk huis in Echt wilde gaan en werd toen vanuit het tegenoverliggende huis van Wullem Beunen met een kogel door de bovenarm geschoten.

In het transformatorhuisje werd een poosje daarna, nadat verschillende tanks waren langs gedenderd, plotseling de deur opengerukt en kwam een Engelse officier binnen met getrokken pistool en vroeg of er nog Duitsers aanwezig waren. Toen dit niet het geval bleek sommeerde hij de evacu es om te vertrekken. Zij liepen met gezwinde spoed en met gevaar voor hun leven door een weiland richting Hingen en hebben in eerste instantie in de schuilkelder bij Sef Theunissen, op de hoek van de St. Joosterweg, gezeten maar deze schudde op zijn grondvesten onder het oorlogsgeweld. Op een veilig moment zijn ze toe naar een kelder bij Graadje Vergoossen gevluht.

Hier was een lazaret ingericht in de kelder en daar lagen diverse gewonden op vervoer naar het ziekenhuis te wachten. Dit was niet zo'n prettig gezicht maar woog niet op tegen de angstige uren en de verschrikkingen die men de dagen van tevoren meegemaakt had. Dat er niet meer burgerslachtoffers zijn gevallen moge een wonder heten.

Har heeft een van deze dagen vanuit hun onderkomen ook gezien dat een Engelse tank door een Duitser, met een panzerfaust, in brand werd geschoten en de bemanning in de vlammen omkwam. Deze tank stond op het pad achter het huis van Pit van Kempen.

Wij zijn Har Omloo, die destijds 14 jaar oud was, erg erkentelijk dat hij deze gegevens aan ons heeft willen toevertrouwen en hopen dat velen dit zullen lezen en eraan meewerken dat deze toestanden in de toekomst nooit meer zullen plaatsvinden.

Duitse krijgsgevangenen op weg naar het verzamelpunt, van waar zij op transport gezet werden.

Het tweede verhaal is een kort citaat uit het dagboek van Willie Verstraeten die bij de fam. Fien Giesberts de bange dagen in januari 1945 heeft doorgebracht en een mondelinge aanvulling door Thei Clout.

15 januari 1945: Wullem Roebroeks en ik gingen naar het Hingen en daar hebben we nog in de schuilkelder bij Giesberts gezeten. Oma zei dat we terug moesten gaan naar de familie in Melick want die zouden zich wel ongerust maken. Na lang aarzelen zijn we toen maar vertrokken, maar toen we bij Schrevenhof kwamen vlogen de granaten ons om de oren en sloegen overal in.

Toen hebben we maar besloten om terug te keren. Aan de kerk was een schuilkelder en die zat boemvol, ook Duitsers.

Toen het wat rustiger werd zijn we teruggegaan. Pierre naar Ome Bair en ik naar Giesberts.

19 januari 1945: Toen kwamen de Tommies. We hadden zes moffen in de kelder zitten en die verscholen zich achter ons. De Tommie stond boven aan de trap te roepen dat de moffen er uit moesten komen. En toen riep Opa ja en toen schoten ze weer eens in de lucht. De Tommie riep weer en eindelijk gingen ze met de armen omhoog naar boven.

Bij van Pol zat een mof in de silo en die schoot bij Giesberts een Tommie dood en toen pakten de Tommies in de winkel een geweer en schoten toen die mof en in de silo ook nog twee anderen dood.

Thei Clout en ik hebben gauw op een briefje geschreven dat we honger hadden en niets meer te eten en of ze geen brood hadden. Maar zij hadden ook niets, wat later kregen we wel wat koekjes.

Jules Vaessen kwam de kelder inlopen en zei dat het huis van Graad Verkooyen in brand geschoten was. Toen hij weer weg was kwam de hele kelder vol vrouwen, kinderen en mannen uit de buurt, die hebben een heel tijdje bij ons gezeten.

Een paar dagen later zijn bij van Pol nog zes moffen uit de kelder gehaald.

21 januari 1945: 's Middags gingen we verhuizen naar Hanssen in Pey en na twee dagen gingen we naar Clout.

Tot zover dit citaat dat we in Willie's bewoordingen hebben overgenomen.

Links de woning van Fien Giesberts en rechts van Graadje van Pol aan de St Joosterweg.

Thei Clout was met zijn familie ook geëvacueerd bij Frien Giesberts:

In een gesprek met Thei heeft hij de weergave van Willie Verstraeten in grote lijnen bevestigd. De dagen van 17 januari tot 21 januari 1945, de dag van de bevrijding op hun evacuatieadres, zijn hem ook bijgebleven als een onvoorstelbare verschrikking en ervaren als een ware hel. Hij was ooggetuige van een aantal gruwelijke gebeurtenissen waarvan wij enkele citeren:

- Nadat een Engelse militair was doodgeschoten, door Duitsers die aan de overkant bij van Pol zaten, zag hij het antwoord van de Engelsen. Hij stond naast de Engelse soldaat die wraak nam voor zijn vriend en drie Duitse soldaten doodschoot die bij van Pol uit een silo kwamen.
- Ook zag hij hoe een tank over een dode Duitse soldaat heenreed, die bij van Pol voor de boerderij naast de straat lag.
- Een jonge Engelse soldaat werd van zijn tank afgeschoten en viel dood bij Giesberts voor het huis neer. Thei zijn waarnemingen gebeurde vanaf een beschutte plek waarbij hij een knar uit een plank verwijderd had en dat was zijn kijkgat. Zijn ouders waren hier natuurlijk niet blij mee maar zijn nieuwsgierigheid c.q. avontuurlijkheid won het van de angst en het gevaar.
- Een Engelse militair stond boven aan de trap van de kelder met een handgranaat in zijn handen en sommeerde de Duitsers die zich in de kelder achter de evacués schuilhielden om zich over te geven. Op aandrang van de evacués gebeurde dit ook zij liepen achter Leike Hansen, met de handen omhoog, naar buiten.
- Hij werd zelf ook een keer beschoten toen hij de “kiebelemmer” aan de achterkant van het huis ging ledigen, hierbij ontstond ook een kleine brand die met gebruikmaking van diezelfde emmer geblust kon worden.
- De dagen werden, vanwege het grote gevaar, dag en nacht doorgebracht in de kelder. Het oorlogsgeweld boven hun hoofden was onmenselijk en dreigend en met geen pen te beschrijven.
- De Duitse soldaten waren allemaal erg jong en geloofden en hoopten nog op het “Neue Waffen”.

Jonge Duitse krijgsgevangene (Fallschirmjäger) voor het huis van Bert Theunissen, grens Hingen St. Joost

- Aangezien het overige deel van het Hingen een dag eerder bevrijd was, was de verbazing ook groot dat toen zij uit de schuilkelder kwamen al een klant, Mevrouw Tellers, aan de winkel stond om vlees te komen halen. Maar zo werkte dat toch nog niet.
- Na de “zuiveringsactie” heeft hij ook nog gezien dat tante Drika van Pol resoluut een Engelse jeep aanhield en de inzittende duidelijk maakte dat er nog Duitsers verborgen zaten achter de boerderij. Hierop gingen de Engelsen met haar mee en arresteerde de Duitsers.
- Hij heeft ook gezien hoe de mensen, die moesten vluchten uit het huis van Graad Verkooyen dat in brand geschoten was, zich via de loopgraven in veiligheid brachten bij Frie Giesberts.
- Erg aangrijpend was ook het feit dat de gedode militairen nog zo jong waren, zowel aan de Engelse als aan de Duitse zijde. Aan de Duitse kant is het verhaal van de Fallschirmjäger en de Hitler Jugend wel bekend, maar de Engelse infanteristen waren ook nog erg jong.

Tot zover dit resumé van het onderhoud met Thei Clout. Wij hebben zijn bijdrage die een erg realistisch beeld geeft van de situatie destijds, erg op prijs gesteld. Ook hier blijkt weer dat de gruwelijkheden van een oorlog nooit vergeten kunnen worden.

Noot: bij de familie Giesberts waren 25 personen ondergebracht.

Het derde verhaal is van Lenie Rooyackers-Vaassen:

De familie Vaassen (Sef Vaassen van de Houtstraat te Pey) zat geëvacueerd bij Graad Verkooyen aan de St. Joosterweg.

Lenie heeft ons, desgevraagd, ook de namen van de andere families die hier geëvacueerd waren doorgegeven en heeft ons in een telefonisch onderhoud verteld hoe de mensen ontsnapt zijn aan de vuurzee toen het huis van Graad Verkooyen in brand geschoten werd.

Haar verhaal luidde als volgt:

Doordat de Engelsen vlammenwerpers inzetten voor het verdrijven van de Duitsers raakte het huis van Ome Graad Verkooyen in brand terwijl de familie en de evacués in de schuilkelder zaten, totaal ongeveer 25 personen. Ondanks dat de mensen murw gebeukt waren door het oorlogsgeweld van de afgelopen dagen bleef men toch vechten voor het leven.

Vader Vaassen bevestigde een luier van een kind van Pit Slangen (Ger geboren op 17 oktober 1944) aan een bezemsteel en liep met een van zijn dochters achter langs het huis door een wei naar Frie Giesberts, gevolgd door de evacués, in doodsangst natuurlijk.

De overige leden van de familie Verkooyen zijn onder beschutting van een tank, in gebukte houding lopend terug naar het “centrum” van het Hingen gegaan en hebben onderdak gevonden bij de familie van Pit van de Ven die met een dochter van Ome Graad getrouwd was.

Ook bij haar staan de laatste verschrikkelijke dagen van de oorlog op de St. Joosterweg nu nog in het geheugen gegrift en zij hoopt zo iets nooit meer te hoeven meemaken en ook niet de mensen die na haar komen en dat de jeugd hieruit een lering moge trekken.

De St. Joosterweg stond in brand op 20/21 januari 1945

De vierde impressie is afkomstig van de dames Corrie en Sophie van Pol eveneens van de St. Joosterweg en ooggetuigen van de verschrikkelijke gebeurtenissen.

In een bewogen onderhoud met de beide dames op vrijdagmiddag 13 augustus 2010 passeren de gruwelijke gebeurtenissen uit de periode van 17 t/m 21 januari 1945 de revue, de rillingen lopen ons nu nog langs de rug en zeker bij de dames waar de gebeurtenissen diepe littekens achtergelaten hebben.

Het is natuurlijk ondoenlijk om de gevoelsmatige herinneringen exact weer te geven en we zullen ons dan ook beperken tot de meest ingrijpende zaken die aan de orde zijn gekomen. We proberen deze, in chronologisch volgorde, zo goed mogelijk te omschrijven.

- Het gezin van Graadje en Drika van Pol bestond in jan. 1945 uit 10 kinderen in de leeftijd van één tot twintig jaar. Zeven meisjes en drie jongens. Verder waren er 15 evacués ondergebracht en 10 à 20 jonge Duitse soldaten ingekwartierd (Fallschirmjäger)
- De oudste zoon Pierre zat ondergedoken in Helden-Panningen, waar hij uit een razzia transport ontsnapt was. Naar aanleiding hiervan kreeg de familie van Pol bezoek van een Duitse SS'er vergezeld van een bekende Marechaussee uit Pey. De kinderen moesten één voor één in een aparte kamer komen en werden op een niet zachtzinnige wijze verhoord omdat men er zo wilde achter komen waar Pierre was. Ze dachten waarschijnlijk dat hij in de omgeving verborgen zat. Toen de verhoren wat feller werden en Graadje hoorde dat er lijfelijk geweld niet geschuwd werd is hij met een riek de kamer ingestormd en geroepen: "Als nog iemand van jullie aan een van mijn kinderen komt die steekt ik met deze riek neer". Het verhoor was op eens afgelopen en onder het mompelen van: "Als we hem hier in de buurt vinden zullen er maatregelen volgen" dropen ze af. Corrie heeft jaren later een emotionele confrontatie gehad met de "Peyenaar".
- Bij van Pol op de boerderij waren voor deze periode al geruime tijd Duitsers ingekwartierd. Vader van Pol heeft, toen het front steeds onrustiger werd, de ingekwartierde weermachtsoldaten met hun hele hebben en houden met paard en kar moeten verhuizen naar St. Odiliënberg. Wat overbleven waren voornamelijk jonge Fallschirmjäger van Hübner. Deze legden op de St Joosterweg een sterke verdedigingslinie aan en vochten fanatiek.

- Boven op zolder was al geruime tijd een observatiepost ingericht door de Duitsers, deze werd bemand door Harold en Franz, erg sympathieke soldaten die in het gewone gezinsleven van de familie werden opgenomen. Ook na de oorlog is er geruime tijd contact blijven bestaan.
- Ook in deze periode hield vader Graadje van Pol het heft in handen en wonder boven wonder kreeg hij ook het respect van de ingekwartierde jeugdige soldaten. Zij sliepen op zolder en Vader verbood b.v. munitie en rookwaren mee te nemen onder het mom van hun eigen veiligheid maar ook van de burgers (27 in totaal), hieraan werd gehoor gegeven. Vader zorgde voor de huisvesting, veiligheid en alles wat rondom de boerderij nog gedaan kon worden. Hij was op dat terrein een autoriteit die respect afdwong.
- Moeder Drika zwaaide de scepter in de keuken en over de voedselvoorziening. Zij dulde daarin ook geen inmenging en dat was haar wel toevertrouwd. Met een gezin van 10 kinderen ben je wel gewend zaken te regelen. Samen met vader is ze daar steeds goed in geslaagd. Ze heeft er voor kunnen zorgen dat alle monden gevoed werden, al waren die van de Duitsers soms wel erg “groot”.
- Dit alles nam echter niet weg de confrontatie, ook door de allerjongste kinderen, met de oorlogsverschrikkingen die vanaf **17 januari** in alle hevigheid begonnen toe te nemen. Granaatvuur over en weer toen de Engelse troepen aan de opmars in Echt begonnen.
- **Op 18 / 19 januari** kwam het front stop te liggen op het Hingen nabij de bocht van de St. Joosterweg.
- De eerste verkennende tank vuurde direct bij het ingaan van de bocht op de St. Joosterweg een salvo af richting Beunen en van Pol, dit kostte enkele Duitse soldaten meteen het leven. De lichamen bleven buiten in de vrieskou liggen, omdat niemand ze kon bergen door het aanhoudende oorlogsgeweld. Door het tegenvuur werden ook twee Engelse tanks uitgeschakeld, één stond in brand op het paadje achter Pit van Kempen en één achter de woning van Cremers Op “de Berg”.
- Langzaam werden de Duitsers toch teruggedrongen en er ontstonden gevechten van woning tot woning en man tegen man. Op een gegeven moment zaten Engelsen bij Giesberts en de Duitsers bij van Pol. Bij beschietingen over en weer werd bij Giesberts een Engelse soldaat gedood en bij van Pol enkele Duitsers. Waar het vuur vandaag kwam was niet meer te bepalen door het donderende geweld waarmee dit alles gepaard ging. Als er een hel bestond dacht men die hier toch te beleven.
- Toen de Engelsen op **20 januari 1945** besloten om vlammenwerpers in te zetten, waardoor ook de burgers in zeer gevaarlijke toestanden dreigden terecht te komen, heeft Graadje van Pol de jonge Duitse soldaten ervan kunnen overtuigen dat er geen redding meer voor hun was en ze zich beter konden overgeven. Er waren ook al Engelse soldaten tot bij de schuilkelders waarin de Duitsers zaten doorgedrongen en stonden daar met mitrailleurs en handgranaten in de aanslag.
- De Fallschirmjäger gingen dan ook met de handen omhoog naar buiten ten teken van overgave. Ze werden op een open vlakte in het land verzameld en ontwapend. Als je dan zag dat ze van de Engelsen sigaretten aangeboden kregen en er weer een glimlach aan beide kanten vanaf kon was dat evengoed een teder moment.

De Duitsers die zich bij van Pol overgaven, door het veld op weg naar verzamelpunt, Rijksweg Hingen

- De omgeving van de boerderij van Pol bood echter een troosteloze aanblik, verschillende granaatinslagen en ravages in de schuren en stallen. Er lagen vijf lijken van Duitsers die slachtoffer waren geworden. Een lichaam waarvan het hoofd letterlijk van de romp was geschoten mocht door Vader met behulp van Thei begraven worden, nadat een gat gebikkeld was. De overige lijken zijn pas enkele dagen later door een speciale dienst in een noodgraf begraven en naderhand herbegraven. Dat gebeurde ook met de doden die in een loopgraaf bij Wullem Beunen waren gesneuveld, doordat zij door een tank overreden waren. Een luguber aanzicht was daar dat van een hand van een gesneuvelde die nog boven de loopgraaf uitstak, de ringvinger was afgesneden.
- Er lagen dode Duitse soldaten bij die nog een handgranaat en een panzerfaust in de handen geklemd hadden. Dit bood een lugubere aanblik. Ondanks het gevaar van het ontploffen van de munitie waren er toch nog "lijkenpikkers" actief. Toen vader dit zag werd hij des duivels.
- Het oorlogsgeweld bleef doordenderen richting St. Joost, voorafgegaan door de vlammenwerpers die ook op de Hingenderstraat hun vernietigend werk deden. Nadat de kruitdampen enigszins opgetrokken waren ontdekten men dat nog enkele Duitsers in een schuilplaats achter de boerderij zaten. Moeder Drika van Pol ging toen naar de straat en hield een Engelse jeep aan. De Duitsers werden opgepakt en naar de plek gebracht waar ze thuishoorden.
- De evacu es begonnen zich op te maken voor de thuisreis en op de boerderij ging men zich voorbereiden op de wederopbouw. Dat er onder de burgers geen dodelijke slachtoffers zijn gevallen is haast onbegrijpelijk. Een reden zal zijn dat ze drie dagen bijna volledig in de schuilgelegenheden hebben doorgebracht en wie weet misschien de honderden weesgroetjes die ten hemel zijn gegaan.

De samensteller van dit artikel heeft getracht de informatie van de dames van Pol zo objectief mogelijk weer te geven, hij is er zich echter van bewust dat het nooit zal lukken het afgrijselijke van de situatie in die januaridagen onder woorden te brengen.

Corrie en Sophie bedankt dat jullie nog een keer deze afschuwelijke dagen onder ogen hebben willen zien ten behoeve van het samenstellen van dit artikel, ook voor het nageslacht en ter lering van de jeugd.

Geruststellend was hun opmerking: "Dan zijn we het weer eens kwijt."

Noot: zij waren in jan 1945 respectievelijk 10 en 12 jaar oud.

Ter afsluiting van deze impressies menen wij dat we een gebeurtenis, die indruist tegen alle menselijkheid en tegen alle afspraken van het verdrag van Genève, op de St. Joosterweg niet mogen wegstoppen.

Bernard Beunen z.g. was een van de getuigen en vertelde het volgende verhaal:

"Aan de St.Joosterweg nabij het transformatorhuisje lag een zwaar gewonde soldaat te kermen van de pijn en riep zijn Mutti om hulp. Een Rode Kruis soldaat kon ondanks alle oorlogsgevaar het hulpgeroep niet langer meer verdragen en sloop vanaf het huis van Pit van Kempen naar de gewonde soldaat toe om te helpen, maar tot afgrijzen van de mensen die het tafereel gadesloegen klonk er plots geweervuur en de Rode Kruis Soldaat viel dodelijk gewond op de grond. Ook het hulpgeroep van de gewonde Duitse jongen verstomde. Aangezien de Rode Kruis Soldaat duidelijk herkenbaar was kon dit geen toeval zijn."

Har Omloo heeft dit verhaal bevestigd. Hij heeft dit afschuwelijk voorval zien gebeuren vanuit een raampje op de bovenverdieping van het transformatorhuisje, je voelde je zo machteloos.

Epiloog:

Dat de gruwelijke gevechten niet eindigde bij de St. Joosterweg moge blijken uit het volgende verhaal dat door Wil Theunissen is vrijgegeven.

Zijn ouderlijk huis was het eerste huis van de Hingenderstraat, op de grens van het Hingen en St. Joost. Onderstaand zijn verhaal:

"Toen de Duitsers in het nauw kwamen en moesten terugtrekken, verder St. Joost in, staken ze de schuur van hun huis in brand, waardoor ze onder de dekking van de rook niet goed zichtbaar waren voor de Engelsen. Een enkeling bleef achter in een schuttersputje, zo ook bij Theunissen. Vader en Jan (broer van Wil) probeerden de brand te blussen, vader haalde emmers water bij een pomp en Jan probeerde op een ladder het vuur aan de balken, onder de pannen, op de schuur te doven. Toen Jan met de laatste emmer het vuur doofde klonk opeens een schot uit een schuttersputje aan de voorkant van de weg achter een heg. Jan werd zwaar gewond en met behulp van zijn vader kon hij nog de kelder bereiken. Het was inmiddels al tegen de avond en hulpverlening was niet meer te bereiken, dat duurde tot de volgende morgen, maar Jan was toen helaas al doodgebloed. De Engelsen die tijdens dat voorval via de achteringang in het huis waren gekomen, maakten hierna korte metten met de schutter, door zijn laffe daad werd hij niet meer gevangen genomen maar geliquideerd.

De begrafenisplechtigheid van Jan heeft plaatsgevonden in de kelder bij zijn Tante Mrie op de Echterstraat waar Pastoor Cramer zijn noodkerk had. Wil was daarbij misdienaar."

De rest van de Hingenderstraat is ook niet aan de dans ontsprongen, er waren man tegen man gevechten in de huizen waar de bevrijders bressen in de muren sloegen om zo van huis tot huis de fanatieke Fallschirmjäger en de Hitlerjugend te kunnen verdrijven. Er gingen verschillende huizen in vlammen op.

Van de Hingenderstraat zijn nog twee mannen om het leven gekomen door oorlogsgeweld namelijk:

Adriaan Jans, 21 jaar die met de Duitsers in het bos moest gaan houthakken, is daarbij toen dodelijk getroffen door een granaat. Hij is overleden 30 november 1944.

Christiaan Schoenmakers, 54 jaar en landbouwer. Is omgekomen doordat hij door een granaat getroffen werd nabij zijn woning , waar hij 't land aan het bewerken was, eveneens op 30 november 1944. Hij liet een vrouw met acht kinderen na.

Henricus Rullenraad van St. Joost gemeente Echt, landbouwer en 45 jaar, is overleden in Wuppertal. Hoe hij om het leven is gekomen is altijd onduidelijk gebleven. Hij is op 11 oktober 1944 opgepakt bij een Razzia en afgevoerd naar Wuppertal.

Hingen, september 2010

©: René Rutten